

Îmblânzirea limbii

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iacov 3:1-12; Deuteronomul 6:6,7; Luca 9:51-56; Proverbele 16:27; Matei 7:16-18.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12:37)

Cuvintele au o putere extraordinară. „Un cuvânt spus la vremea potrivită” (Proverbele 25:11) – un imn, o poezie, o întâmplare – poate avea un impact profund asupra noastră. O vorbă ne poate persista în minte zile sau ani întregi. Copiii, bunăoară, absorb ca un burete cuvintele și reușesc să-și însușească orice limbă pe care o aud vorbindu-se în familie. De aceea, mesajele pe care le aud cu privire la propria persoană pot prefigura succesul sau eșecul lor ca adulți. Stilul de comunicare al părinților este reprodus și amplificat de copiii lor.

Cuvântul scris este puternic și chiar mai persistent. Dar cel mai puternic dintre toate este Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105); „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:11). Domnul Isus a abătut atenția ucenicilor de la binecuvântările vremelnice și le-a îndreptat-o spre lucruri mai importante: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6:63).

Cuvintele pot alina și liniști sau pot învenina și amărî. De câte ori ți s-a întâmplat să rostești un cuvânt și apoi să-ți dorești să-l poți retrage?

Săptămâna aceasta, vom studia pasajul în care Iacov abordează acest subiect semnificativ.

1. Ce idee importantă despre responsabilitate ni se transmite în Iacov 3:1?

Instructorii din biserică și profesorii din școlile creștine au o responsabilitate foarte mare, deoarece ei modelează, uneori pentru mulți ani, gândirea și simțirea oamenilor din sfera lor imediată de influență și chiar a unora din afara ei. Cu cât acumulăm mai multe cunoștințe, cu atât răspunderea de a le utiliza și de a le împărtăși altora este mai mare.

La intrarea în Centrul de Studii Biblice Tyndale House, din Cambridge, Anglia, se află o placă pe care este scris: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbele 9:10). Nu omul este măsura tuturor lucrurilor, ci Domnul, iar educația adevărată începe și se sfârșește cu El. Din păcate, pe măsură ce cunoștința crește, dependența de Dumnezeu tinde să scadă. Prea adesea auzim ideea că știința funcționează independent de Dumnezeu. Unii profesori de teologie, din dorința de a câștiga credibilitate, apelează la metode care lasă prea puțin loc credinței. În această situație, credința este eliminată treptat din mintea și din inima lor și a studenților lor. Însă, cât timp profesorii și studenții păstrează ca ideal educația pentru veșnicie, nu doar pentru lumea aceasta, învățarea va fi un demers valoros, înălțător chiar.

Și Pavel era conștient de această răspundere, întrucât a instruit și a rânduit conducători în bisericile pe care le-a adus la existență (Faptele 14:23; compară cu Tit 1:5). Mai mult, el l-a sfătuit pe Timotei să păzească turma lui Dumnezeu de „păstorii” neexperimentați și neînțelepți (vezi 1 Timotei 1:3-7; 3:2-6; 6:2-5; 2 Timotei 2:14,15), atrăgându-i atenția că unii „învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Timotei 3:7).

Părinții poartă răspunderea solemnă a educării copiilor lor, care merg în societate și îi influențează la rândul lor pe alții. De altfel, fiecare dintre noi are o influență asupra celor din jur prin exemplul personal. Așadar, cât de important este să căutăm înțelepciune de la Dumnezeu (Iacov 1:5), ca să fim modele demne de urmat și să avem un impact pozitiv!

Gândește-te la câteva persoane care au avut o influență pozitivă asupra ta. Ce au făcut în mod concret? Ce impact au avut asupra vieții tale? Ce poți face personal pentru a imita exemplul lor?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să identifice efectele distructive ale vorbirii negative și să descopere secretul controlării vorbirii.

La nivelul sentimentelor: Să nutrească dorința de a rosti numai cuvinte inspiratoare.

La nivel practic: Să stingă „incendiile” produse de vorbirea lor negativă.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Un om desăvârșit

- A. Ce înțelege Iacov prin „desăvârșit”?
- B. Care este secretul controlării vorbirii?
- C. Prin ce se aseamănă vorbirea negativă cu focul?

II. Sentimente: Limba este un foc

- A. Cum te simți atunci când cineva te „arde” cu vorba?
- B. Ce cuvinte poți rosti pentru a-i încuraja pe cei din jur, pentru a cultiva speranța și bucuria în sufletul lor?

III. Practic: Îmblânzirea limbii

- A. Ce poți face pentru a stinge focul aprins de cuvintele tale?
- B. Cum îi poți vindeca pe cei „arși” de cuvintele tale?

Rezumat: Cuvintele au puterea de a vindeca sau de a distruge. De aceea, trebuie să ne alegem cuvintele cu înțelepciune.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Iacov 3:2,6-10

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Cuvintele au puterea de a vindeca sau de a distruge; de aceea, trebuie să ne alegem cuvintele cu înțelepciune.

Studiați împreună textele din Iacov, în care limba este asemănată cu un foc, pentru a-i ajuta pe membrii grupei să identifice capacitatea distructivă a vorbirii negative.

„Toți greșim în multe feluri” (Iacov 3:2), admite Iacov. Ce mărturisire liniștitoare, mai ales dacă ne gândim la accentul pe care îl pune el pe comportament! Totuși recunoașterea acestei realități nu înseamnă să renunțăm la idealul lui Dumnezeu pentru noi de a fi reprezentanții Săi pe pământ.

„Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul” (versetul 2). Modul în care este exprimată condiția în limba greacă („dacă nu greșește”) implică ideea că a nu greși în vorbire este o posibilitate reală. Importanța cuvintelor nu poate fi subliniată îndeajuns. Gândurile se exprimă prin cuvinte, iar cuvintele duc la fapte. Pe de altă parte, cuvintele consolidează gândurile și, în felul acesta, influențează faptele noastre și pe ale altora.

Pasajul pe care îl studiem săptămâna aceasta conține mai multe ilustrații despre puterea cuvântului. Primele trei subliniază faptul că un lucru mărunț poate avea consecințe uriașe: frâul poate schimba direcția de mers a unui cal, cârma poate schimba direcția unei corăbii, iar un foc mic poate aprinde o pădure mare.

2. Ce exemple pozitive ale puterii cuvântului găsim în Scriptură? Deuteronomul 6:6,7; 23:23; Psalmii 40:3; Proverbele 10:20,21; 12:25; Maleahi 2:6,7; Luca 4:22; Romani 10:6-8.

Copiii sunt ușor impresionabili, dar, pe măsură ce cresc, sunt tot mai puțin dispuși la schimbări. Într-un anumit sens, cu toții suntem dascăli, fie în familie, fie în biserică. De aceea, știind ce impact puternic au cuvintele noastre, să ne umplem mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu în zorii zilei. Care este sursa gândurilor și a cuvintelor noastre: Duhul lui Dumnezeu sau alt duh? Să nu subestimăm schimbările uriașe pe care le poate face Cuvântul lui Dumnezeu (Psalmii 33:6; compară cu 2 Corinteni 4:6)!

Să nu uităm că, prin câteva cuvinte, putem fie să doborâm un om (poate chiar pentru tot restul vieții lui), fie să îl ridicăm!

Dacă ai avea în mână niște dinamită, cu câtă grijă ai umbla cu ea? Ce îți spune răspunsul la această întrebare despre atenția pe care ar trebui să o acordăm cuvântului, care poate fi chiar mai puternic decât dinamita?

Activitate introductivă: Descrieți focul prin intermediul cât mai multor simțuri posibile. Care sunt caracteristicile lui? Cum se comportă? Care sunt beneficiile lui? Dar pericolele? Ce se întâmplă când scapă de sub control?

De discutat: Iacov compară limba cu un foc. Ce șanse avem să stingem un incendiu izbucnit pe un câmp afectat de secetă sau într-o pădure, înainte ca el să producă pagube? Cum îi afectează pe ceilalți declarațiile noastre „incendiare” sau usturătoare?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Ajută-i pe membrii grupei tale să înțeleagă la ce se referă Iacov când folosește cuvântul „desăvârșit” și să descopere secretul controlării limbii – o misiune aparent imposibilă, dar care îi este încredințată fiecărui creștin.

Comentariu biblic

I. Îmblânzirea limbii: caracteristica omului desăvârșit

(Revezi împreună cu grupa Iacov 3:2.)

Care este definiția omului desăvârșit? Contrar definițiilor oferite de diferite culturi sau religii, desăvârșirea biblică nu este dată de o întregă paletă de fapte bune, de educație, de bogăție, de recunoaștere sau de abținerea de la practici dăunătoare sau excese. Potrivit lui Iacov, întruchiparea „desăvârșirii”, cel puțin în acest context, este omul care are o stăpânire deplină asupra vorbirii sale. „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul” (versetul 2). Afirmarea aceasta ridică o serie de întrebări importante: Ce înseamnă aici cuvântul „desăvârșit”? Cum anume conduce vorbirea curată la un caracter desăvârșit?

Cuvântul „desăvârșit” din acest text redă cuvântul grecesc *teleios*, care înseamnă „complet” sau „matur” în ce privește dezvoltarea, activitatea sau caracterul moral. Iacov arată aici că secretul dobândirii acestei desăvârșiri ține de îmblânzirea limbii sau, mai concret, de alegerea cu grijă a cuvintelor pe care le rostim. Fiecare om este înzestrat cu puterea aceasta de alegere, inclusiv cu capacitatea de a îmbina oral sau în scris cuvinte care pot să schimbe viața: fie să vindece rănille, fie să le provoace; fie să distrugă relațiile, fie să le cultive; fie să inspire, fie

3. Citește Iacov 3:3-5. Ce au în comun cele două ilustrații? Ce legătură au ele cu vorbirea?

Deși sunt mici față de cal și corabie, frâul și cârma le pot devia direcția complet, la cea mai mică mișcare. „Tot așa și limba este un mic mădular și se fălește cu lucruri mari”, concluzionează Iacov în versetul 5. Altfel spus, un singur cuvânt, chiar o singură privire sau un singur gest, oricât de mic ar părea, poate transforma un prieten în dușman și o situație nefavorabilă într-una favorabilă: „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia” (Proverbele 15:1). Se pot lăuda calul și vaporul cu viteza cu care au parcurs o distanță, dacă se îndreaptă într-o direcție greșită? Cu cât înaintează mai repede, cu atât se îndepărtează mai mult de destinația lor! Cel mai bine ar fi să se oprească și să se întoarcă din drum. Același lucru este adevărat și în ceea ce privește cuvintele. Dacă o discuție merge din rău în mai rău, cu cât îi punem punct mai repede cu atât mai bine!

4. Citește Luca 9:51-56. Cum a răspuns Isus la propunerea ucenicilor? Care a fost urmarea? Ce învățăm noi de aici?

Domnul Isus a respins propunerea ucenicilor, deși ea avea la bază un precedent biblic (2 Împărați 1:10,12). Muștrarea Lui a schimbat cu totul situația. El a transformat refuzul samaritenilor într-o lecție pentru urmașii Săi. Descrierea acestui incident se încheie cu următoarea scurtă remarcă: „Și au plecat într-alt sat” (Luca 9:56). Sub presiunea momentului, când ne aprindem de indignare și ne simțim îmboldiți să ne apărăm, să ne aducem aminte de exemplul dat de Domnul nostru și, figurat vorbind, să plecăm „într-alt sat”!

„După cum picăturile de apă formează un râu, tot așa lucrurile mărunte compun viața. Viața este un râu liniștit, molcom și plăcut sau este un râu învolburat, care scuipe noroi și mizerie.” – Ellen G. White, *That I May Know Him*, p. 209

Care sunt acele lucruri „mărunte” din viața ta care, dacă te gândești bine, nu sunt chiar atât de mărunte cum par?

să descurajeze. Toate acestea depind de ceea ce facem cu libertatea de a ne alege cuvintele. Iar aici sunt incluse, pe lângă cuvintele pe care le rostim, și cele pe care ne abținem să le rostim.

Mai există în acest text un aspect și mai profund care merită să fie observat dacă ne dorim să înțelegem efectul uriaș pe care îl au cuvintele asupra vieții noastre. Iacov stabilește o legătură între desăvârșire/stăpânirea limbii și stăpânirea întregului trup, cu toate poftele, plăcerile și dorințele lui. La baza acestei legături se află o făgăduință foarte frumoasă cu privire la dezvoltarea caracterului și la biruința spirituală: controlează-ți vorbirea și îți vei controla tot corpul. Care va fi atunci rezultatul? Atingerea deplinei maturități ca om – adică desăvârșirea, cum o numește Iacov.

Relația aceasta dintre vorbire și maturitate este esențială, deoarece făgăduința de aici nu se referă numai la biruința asupra vorbirii, ci este mult mai largă, cuprinzând și controlul asupra fiecărui aspect al vieții, stăpânirea întregii ființe. De ce? Cuvintele sunt indicatorul stării noastre sufletești: „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34). Dacă inima este curată, și vorbirea va fi curată. Acest adevăr impresionant ne conduce la un alt adevăr: că avem datoria de a întrebuința această putere cu înțelepciune. Scriptura ne spune de altfel că, la judecată, vom da socoteală de fiecare cuvânt rostit, fie bun sau rău.

De discutat: Cum definește lumea desăvârșirea, sau perfecțiunea? Cum o definește Biblia, potrivit afirmațiilor lui Iacov? Ce înțelege Iacov prin „desăvârșit”? Ce legătură este între înfrânarea vorbirii și înfrânarea întregului trup? Cum putem demonstra acest lucru?

II. Limba este un foc

(Revezi împreună cu grupa Iacov 3:6-10.)

Georgia O’Keeffe, probabil cea mai mare pictoriță din America, din secolul al XX-lea, a scris odată următoarele cuvinte: „Numai prin selecție, prin eliminare, prin accentuare izbutim să ajungem la adevărata semnificație a lucrurilor.” Sau, cu alte cuvinte, ceea ce dăm deoparte este la fel de important ca și ceea ce păstrăm. Dacă acest lucru este adevărat în artă, el este de două ori mai adevărat în vorbire.

Țelul fiecărui creștin trebuie să fie înfrânarea limbii: „Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere din aur într-un coșuleț de

Tuturor ni s-a întâmplat să facem o afirmație și, mai târziu, ea să ajungă înapoi la urechile noastre mult deformată și înflorită, aproape de nerecunoscut. După cum spune Iacov: „Iată un foc mic ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3:5).

5. Citește atent și cu rugăciune Iacov 3:6. Ce ni se spune despre puterea cuvântului de a „întina” tot trupul? Ce atitudine ar trebui să avem înaintea de a rosti un cuvânt?

În Biblie, focul este simbolul curățirii (Isaia 4:4; Zaharia 13:9), dar cel mai adesea se referă la distrugere (Iosua 6:24; 11:9,11; 1 Samuel 30:3; Matei 7:19), inclusiv la pagubele produse de cuvintele nechibzuite (Proverbele 16:27; 26:21).

Realitatea ne învață că o singură scânteie poate genera un mare incendiu, care să mistuie, cu o viteză uluitoare, tot ce întâlnește în cale. În același fel, cuvintele pot distruge relațiile de prietenie, căsătoriile și reputația oamenilor. Ele se pot imprima în subconștientul copilului și îi pot afecta imaginea de sine și dezvoltarea ulterioară.

Păcatul a intrat în lumea noastră printr-o întrebare aparent inocentă (Geneza 3:1). El a apărut și în cer tot așa: Lucifer „a început să insinueze îndoieli cu privire la legile care guvernau ființele cerești” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 37). Așadar, afirmația că limba „este aprinsă de focul gheenei [iadului]” nu este deloc o exagerare.

Odată rostite, cuvintele nu mai pot fi retrase și nu mai putem repara total răul produs, dar suntem chemați să facem tot ce ține de noi pentru a limita daunele și a îndrepta greșelile. Dacă vom proceda așa, altădată nu vom repeta atât de ușor greșeala. Când a primit de la Dumnezeu o descoperire a voinței Sale, profetul Natan s-a dus imediat la David pentru a corecta cuvintele rostite anterior (2 Samuel 7:1-17). Petru a plâns cu amar din cauză că Îl tăgăduise pe Domnul Hristos și, mai târziu, și-a dovedit public căința (Ioan 21:15-17).

Da, „niciun om nu poate îmblânzi limba” (Iacov 3:8), dar noi suntem îndemnați să ne ferim „limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare” (Psalmii 34:13). Duhul Sfânt ne poate ajuta să avem grijă ce vorbim.

Recitește Iacov 3:6-8. De ce este important să avem grijă ce vorbim? Cum ne putem deprinde să exercităm o influență bună prin cuvintele noastre?

argint” (Proverbele 25:11). Dar cum anume putem atinge acest țel? Iacov recunoaște deschis că e greu, chiar imposibil prin puterea ome-nească. Totuși, după cum am văzut la secțiunea I, dacă reușim să ne ținem în frâu limba, reușim să ținem în frâu tot trupul. Însă, în pasajul acesta, Iacov pare a ne spune că limba nu poate fi îmblânzită *sub ni-cio formă*. El prezintă o problemă care, omenește, nu are soluție. Însă Biblia ne spune: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu” (Luca 18:27).

Cum transformă Dumnezeu imposibilul în posibil? Înainte de a răspunde la această întrebare, să ne oprim asupra pasajului pentru a observa cât de greu este să îmblânzim limba, dacă luăm în conside-rare cât de periculoasă este acțiunea ei. Iacov descrie într-un limbaj poetic puterea cuvintelor de a distruge și de a răni. El aseamnă vor-birea negativă (1) cu focul, (2) cu animalele sălbatice, nedomesticite și (3) cu otrava. Focul mistuie. Animalele sălbatice sunt crude și pot uci-de. Otrava este mortală. Toate aceste trei imagini sugerează provoca-rea unor pagube sau distrugerii totale ori permanente. Iacov le folo-sește pentru a transmite următoarea idee: puterea vorbirii negative e fatală și niciun om nu o poate îmblânzi.

Însă, în spatele acestei recunoașteri deschise, se află secretul stăpâ-nirii vorbirii: este adevărat că niciun om nu poate îmblânzi limba, dar, prin Hristos și prin prezența Sa lăuntrică în templul trupului, putem totul. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5). Prin unirea cu El ne este asigurată biruința: „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).

De discutat: Ce vrea să spună Iacov prin cuvintele „limba este și ea un foc”? De ce aseamnă el puterea vorbirii cu otrava? De ce o aseamnă cu animalele sălbatice pe care omul nu le poate îmblânzi? Iacov ne prezintă următorul paradox: pe de o parte, nimeni nu poate îmblânzi limba, dar, pe de altă parte, dacă reușim totuși să o îmblânzim, ne pu-tem ține în frâu tot trupul. El ne spune că putem reuși imposibilul! Prin ce putere? Cum are loc transformarea?

6. „Ce adevăr transmite Iacov prin intermediul ilustrațiilor cu izvorul, smochinul și vița-de-vie? Iacov 3:9-12

Gândul că din gura creștinului ies și binecuvântarea, și blestemul este cel puțin răscolitor. Dar ce putem spune despre creștinul care toată săptămâna urmărește emisiuni și filme încărcate de spirit lumesc și apoi, în Sabat, merge la biserică pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu? Dar despre cel care rostește cuvinte adevărate și extraordinare despre Domnul Isus, pentru ca, mai târziu, să fie auzit spunând o glumă deplasată? Exemplele acestea nu corespund cu ceea ce știm că ar trebui să fim. *Din aceeași gură din care ies cuvintele de laudă la adresa lui Dumnezeu să iasă și glume murdare?* De ce nu pot ele să coexiste?

Iacov dă drept pildă un izvor. Calitatea apei depinde de izvorul din care provine, iar tipul de fruct este dat de tipul de pom în care crește (Matei 7:16-18). Tot la fel, dacă ne însușim Cuvântul lui Dumnezeu, rezultatele lucrării lui în noi vor fi pe măsură. Adevărul acesta, odată înțeles, ne eliberează de eforturile chinuitoare de „a dovedi” că avem credință. Religia curată izvorăște dintr-o credință curată și este cea mai bună dovadă a ei, la fel cum cea mai bună dovadă că un izvor este curat este însăși apa care curge în mod natural din el.

Dar faptele rele comise de unii dintre marii oameni ai Bibliei (Moise care a ucis un egiptean, David care a comis adulter etc.) nu sunt o negare a mărturisirii lor de credință?

Bineînțeles că voia lui Dumnezeu este ca noi să nu păcătuim (1 Ioan 2:1). Însă, după căderea lui Adam și a Evei, El a luat măsuri ca, în cazul în care păcătuim, să primim iertare pe baza credinței în Jertfa promisă (compară cu Psalmii 32:1,2). Cu toate acestea, să nu uităm că păcatul aduce întristare, iar ascultarea, binecuvântare. Moise a petrecut patruzeci de ani păzind oile, ca să uite instruirea care îl determinase să ucidă, iar David a îndurat moartea copilului născut de Bat-Șeba și a suportat toată viața disensiunile din familia lui care au pus în pericol existența regatului. Da, putem primi iertare pentru păcatele săvârșite, dar consecințele rămân și, uneori, sunt devastatoare pentru noi și pentru alții. Și atunci, nu e mai bine să prevenim căderea, plecându-ne pe genunchi și cerând puterea de a birui, decât să cerem iertare după aceea și să îl implorăm pe Domnul să limiteze consecințele?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Întrebări aplicative

Schimbarea concepției este însoțită de o schimbare la nivelul emoțiilor. Ceea ce convinge nu este puterea cuvintelor, ci spiritul în care sunt spuse. Când intri într-un conflict cu cineva, de ce este mai important să îți pui întrebarea: „Îl reprezintă eu pe Domnul Hristos și spiritul Său?” decât întrebarea: „Voi reuși eu să dovedesc că am dreptate?”. Ce ne spune prima întrebare despre motivațiile și atitudinea noastră? De ce este mai important să-l câștigăm pe cel cu care am intrat în conflict decât să dovedim că avem dreptate?

Pagubele produse de incendii se ridică la multe miliarde de lei. Uneori, chiar după stingerea lor completă, se pierd resurse prețioase și chiar vieți omenești. Ce poți face pentru a stinge „incendiile” aprinse sau răspândite de vorbirea ta? Cum poți îngrădi flăcările și cum poți salva situația?

Cum poți vindeca victimele rănite de cuvintele tale pripite și neglijente?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Ajută-i pe membrii grupei tale prin următorul exercițiu să își formeze o nouă concepție despre capacitatea distructivă a vorbirii negative.

Activitate: Iacov întrebuițează imagini puternice pentru a transmite ideea că vorbirea negativă este distructivă. Focul, animalele sălbatice și otrava sunt toate mortale (focul, dacă este lăsat nesupravegheat; animalele sălbatice, dacă nu sunt îngrădite; otrava, dacă este înghițită). Gândiți-vă la alte imagini din lumea contemporană care pot ilustra capacitatea distructivă a vorbirii (catastrofe naturale: tornade, tsunami, uragane, erupții vulcanice etc.; catastrofe generate de om: deversări de țigări, armele nucleare, chimice sau biologice etc.). Ce perspective noi ne oferă aceste imagini asupra subiectului discutat?

Citește despre puterea vorbirii în capitolul „Talanții”, din cartea *Parabolele Domnului Hristos*, de Ellen G. White, p. 335-339. Împărtășește-le celorlalți membri ai grupeii afirmațiile care te-au impresionat în mod deosebit.

„Când ne aflăm în compania celor care își îngăduie o vorbire nechibzuită, este de datoria noastră să schimbăm subiectul conversației dacă e posibil. Cu ajutorul harului lui Dumnezeu, ar trebui să strecurăm cu calm câteva cuvinte sau să introducem un subiect care să îndrepte conversația într-o direcție favorabilă. (...)

Ar trebui să vorbim despre capitolele prețioase ale experienței noastre mult mai mult decât o facem. Ar trebui să vorbim despre mila și bunătatea lui Dumnezeu, despre adâncimile fără seamăn ale iubirii Mântuitorului. Cuvintele noastre ar trebui să fie cuvinte de laudă și de recunoștință. Dacă mintea și inima sunt pline de dragostea lui Dumnezeu, faptul acesta se va vedea în cuvintele noastre. Nu va fi un lucru greu să împărtășim ceva ce ține de viața noastră spirituală. Gândurile mărețe, aspirațiile nobile, percepțiile clare ale adevărului, intențiile neegoiste, dorințele după evlavie și sfințenie, vor aduce ca rod cuvinte care dezvăluie caracterul comorii inimii. Când Hristos este astfel descoperit în vorbirea noastră, ea va avea puterea de a câștiga suflete pentru El.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 337, 338

Întrebări pentru discuție

1. În general, problema noastră este că rostim cuvintele cu prea mare ușurătate. Le lăsăm să ne „scape” fără a le cântări bine în prealabil. Cum ne putem forma obiceiul de a gândi înainte de a vorbi?
2. Ce efect au asupra ta cuvintele tale? Încearcă să faci următorul experiment: Vorbește-le altora cât mai mult posibil despre ce a făcut Dumnezeu în viața ta, despre binecuvântările Sale, despre modul în care te-a ajutat să treci prin încercări etc. Fă acest lucru cel puțin o zi și, la final, întrebă-te: Ce impact au avut asupra mea cuvintele pe care le-am rostit?
3. Ce dezvăluie cuvintele tale despre ceea ce se petrece în sufletul tău? Dezvăluie mai mult decât ești dispus să admiti? Dacă ai înregistra toate cuvintele pe care le rostești într-o zi și dacă apoi te-ai asculta, ce concluzii ai trage despre tine?

7. Fiul neascultător (1)

Vitaliano era ofițer în armata cubaneză, avea o slujbă sigură și respectabilă. Împreună cu soția lui, Migdalia, aveau doi copii mici și o locuință convenabilă. Lucrurile mergeau bine și nu era deloc interesat de religie sau de Dumnezeu.

Dar, într-o zi, întorcându-se mai devreme de la serviciu, a observat că băiatul lor de cinci ani, Alexey, nu e acasă.

Când a aflat că băiatul este cu o vecină care organiza un club biblic pentru copii la biserica ei, s-a făcut roșu ca racul de furie.

– Știi doar că nu vreau să am nimic de-a face cu religia! a explodat el. De ce l-ai lăsat să meargă?

– Rosabel l-a invitat, zise Migdalia. Te rog, lasă-l. Învață multe lucruri bune și este singura lui ocazie de a fi împreună cu alți copii!

Când s-a întors acasă și a dat ochii cu tata, Alexey și-a dat seama că a dat de necaz. Mama acceptase ca el să meargă acolo, dar fără să-i spună și tatălui, ca să nu-l supere.

– Alexey, i-a zis tatăl lui pe un ton aspru, de azi înainte nu te mai duci la clubul biblic! Eu nu am nevoie de Dumnezeu în casa asta!

Băiatul s-a supus și, o vreme, nu s-a mai dus. Dar își dorea atât de mult să fie acolo când îi auzea pe copii cântând și când știa că ei se uitau la filmulețele acelea frumoase despre Isus! Într-o seară, nu a mai răbdat. A rugat-o pe mama să-l lase și ea i-a dat voie. De atunci, a participat din nou la toate întâlnirile... până într-o seară, când tata a venit mai devreme.

– Unde-i băiatul? S-a dus la clubul acela din nou? a izbucnit el. Du-te și-l adu chiar acum! i-a cerut el.

– Te rog, Vitaliano, a stăruit ea, lasă-l. E mai bine să fie acolo decât să alege pe străzi. Lasă-l măcar să se încheie întâlnirea!

După câteva minute, Alexey a intrat pe ușă ținând bucuros. Când a văzut însă chipul mânios al tatălui, a început să plângă și să zică speriat:

– Te rog, nu mă bate, tată!

Dar Vitaliano nu putea accepta neascultarea. L-a bătut și i-a poruncit:

– Nu te mai duci niciodată la biserica aia sau ce e acolo!

(Va continua.)